

Викът на Содом и Гомор

Деян Делчев
Ейдриън Ибънс

Викът на Содоми Гомор

Деян Делчев
Ейдриън Ибънс

МАРАНАТА
МЕДИЯ

maranathamedia.bg

Март, 2019

Съдържание

Господ изля огън и сѳра от небото.....	4
Значението на съсипването.....	6
Гневът на Бога означава скриване на лицето Му.....	9
Кръстът отключва тайната.....	11
Греховете на хората повлияват земята.....	14
Двата ангела изпратени да унищожат града.....	21
Затворената врата.....	27
Финалното унищожение на нечестивите.....	30
Контекстът при унищожаването на Содом.....	37

Господ изля огън и сяра от небето

При първи прочит изглежда недвусмислено, че Господ директно е излял огън от небето над Содом и Гомор:

Бит 19:24: Тогава Господ изля върху Содом и Гомор сяра и огън от Господа от небето.

"Внезапно и неочаквано като гръм от безоблачно небе избухна бурята. Господ наваля сяра и огън от небето върху градовете и плодородната долина; нейните дворци и храмове, скъпи обиталища, градини и лозя и веселите търсеци удоволствия множества, които само една нощ порано бяха оскърявали вестителите на небето - всички бяха погълнати." Патриарси и пророци, с. 162, гл. 14, Параграф 18

"Колко лесно зарядът на Бога успя да превърне тази красива обстановка в едно неугледно място." Триумфиращият Христос, с. 80

Но ние трябва да следваме правилата за тълкуване на Библията, които Бог е дал на адвентното движение, за да го установи върху твърда платформа:

„За да се разбере една доктрина, съберете всички текстове от Писанието по темата, която искате да разберете; след това нека всяка дума има своето подходящо влияние, и ако можете да съставите теорията си без противоречие, не може да сте в грешка.“ Уилям Милър, правило IV

Онези, които са ангажирани с прогласяването на тройната ангелска вест, изследват Писанията според същия план, който възприел Отец Милър. {Ривю енд Херълд, 25-ти ноември, 1884 г. Параграф 23}

Преди да разгледаме подробната история, нека се запитаме, има ли случаи в Библията, за които се казва, че Бог директно е поразил някого, но въпреки това е показано, че поразяването не е дошло директно от Него?

*Йов 1:9-12: А Сатана отговори на ГОСПОДА и каза: Без причина ли се бои Йов от Бога? Не си ли оградил и него, и дома му, и всичко, което има? Благословил си делото на ръцете му и имотът му се шири по земята. Но простри сега ръката Си и се докосни до всичко, което има — дали няма да Те похули в лице! Тогава ГОСПОД каза на Сатана: **Ето, всичко, което има, е в твоята ръка; само към него не простирай ръка.** И Сатана излезе от присъствието на ГОСПОДА.*

*Йов 1:16: Докато още говореше, той, дойде и друг та рече: **Огън от Бога падна от небето** та изгори овцете и слугите и ги погълна; и само аз се отървах да ти известя."*

*Йов 2:3: "После Господ рече на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма подобен нему на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от злото. И още държи правдивостта си, при все че ти Ме подбуди против него **да го погубя без причина.***

В този случай, не само слугата на Йов си мисли, че огънят пада директно от Бога, но и самият Бог говори така сякаш Той директно е поразил Йов. Това е така, защото цялата власт и сила в крайна сметка принадлежат на Него и нищо не става без Неговото съгласие.

Псалми 62:11: Веднъж говори Бог, и два пъти чух това — че силата е Божия.

Значението на съсипването

Наистина нищо не става без съгласието на Бога, но това не означава, че наказанието или ударът идва директно от Него. Нека сега разгледаме подробно какво се е случило в Содом и Гомор:

*Вт. 29:23 Цялата земя е изгорена със сяра и със сол, та нито се сее нито произраства, и никаква трева не никне на нея, както при **съсипването** {Евр. כהפכה Стронг 4114} на Содом и Гомор, на Адама и Севоим, които Господ **съсипа** {Евр. הפך Стронг 2015} в гнева Си и в яростта Си.*

Когато Мойсей описва съдбата на онези градове, той използва два глагола, които тук са преведени като *съсипва*. Въпреки че първата [Евр. 4114] клони повече към значението *унищожавам*, втората означава нещо различно:

Евр. 2015

חפך

хафак

Първичен корен; да се завъртя или обърна; по подразбиране да {променя} преобърна {върна} извратя: - Х {стана} {променя} {дойда} бивам {обърнат} {давам} правя [легло] изхвърлям ({-обръщам}) {извращавам} {оттеглям се} {прекатурвам} обръщам ({отново} {настрани} {обратно} на {обратно} всеки начин).

Понеже това не може да бъде просто един излишен израз от страна на Писанието, втората дума хвърля светлина върху метода на унищожението,

който по някаква причина бил свързан с вид преобръщане. Най-честата употреба на тази дума е *обръщам*. В следния стих същата дума е използвана, за да се покаже, че превърнал проклятието в благословение:

Неемия 13:2 защото не бяха посрещнали израилевите синове с хляб и вода, а бяха наели против тях Валаам, за да ги прокълне; но нашият Бог **обърна** [Евр. 2015] проклятието в благословение.

Същата дума е използвана, за да се опише обръщането на Саул към Бога.

1 Царе 10:9 И когато обърна гърба си, за да си отиде от Самуил, Бог **обърна** [Евр. 2015] сърцето му в друго и всички тези знамения се изпълниха в онзи ден.

Същата дума е използвана, за да се опише как египтяните са се обърнали срещу израилтяните.

Пс. 105:23-25 И Израил дойде в Египет и Яков стана пришълец в земята на Хам. И Той умножи народа Си много и го направи посилен от враговете му. **Обърна** [Евр. 2015] сърцето им да мразят народа Му, да постъпват коварно със слугите Му.

Как Бог обърнал египтяните срещу израилтяните? Изпратил им Йосиф да ги благослови и чрез него ги направил богат и силен народ.

Царят публично призна, че под милостивата закрила на Йосифовия Бог Египет се радваше на изобилие, докато други народи погиваха от глад. Той видя, че и Йосифовото управление бе обогатило значително царството и благодарността му обкръжаваше Якововото домочадие с царска благосклонност.

Но времето минаваше и великият човек, на когото Египет дължеше толкова много, почина, както и благословеното от неговия труд поколение. И “възцари се над Египет нов цар,

който не познаваше Йосифа”. Не че новият фараон не знаеше за службата на Йосиф в полза на народа, но не желаше да я признае и искаше по възможност да я забрави. {Патриарси и пророци, с. 241, Гл. 22, Параграф 2-3}

Божие провидение, което имало за цел да обърне сърцата на египтяните към истинския Бог, довело до обръщането им срещу Него. Вместо да почувстват дълг на благодарност към небесния Бог, те избрали да подозират, че Израил се опитвал да ги превземе и да поеме контрола над нацията.

Най-удивителното в тази еврейска дума за обръщането е, че тя е използвана, за да се опише делото на четвъртия ангел за обръщането на народите към истината.

Исаия 60:1-5 Стани, свети, защото дойде светлината ти и славата ГОСПОДНА те осия. Защото, ето, тъмнина покрива земята и мрак — племената; **а над теб ще осияе ГОСПОД и славата Му ще се яви над теб. И народите ще дойдат при светлината ти, и царете — при сиянието на зората ти.** Повдигни очите си наоколо и виж — те всички се събират, идват при теб. Синовете ти ще дойдат отдалеч и дъщерите ти ще бъдат носени на ръце. Тогава ще видиш и ще засияеш; ще затрепти, ще се разшири сърцето ти, защото изобилието на морето ще се **обърне** [Евр. 2015] към теб, богатствата на народите ще дойдат при теб.

Знаем, че макар в последните дни мнозина ще се обърнат към истината, мнозинството от света ще обърнат сърцата си срещу истината и Божия народ, и ще се опитат да го унищожат.

При започването на времето на скръбта, ние се изпълнихме със Светия Дух, когато излязохме и прогласихме съботата по-пълно. Това разгневи църквите и номиналните адвентисти, [сърцата

били обърнати] тъй като те не можеха да отхвърлят съботната истина. По това време всички Божии избрани видяха ясно, че имахме истината, и **те излязоха** [сърцата били обърнати] и **претърпяха преследване заедно с нас**. Видях меч, глад, мор и голямо объркване в страната. Нечестивите мислеха, че ние сме докарали върху тях присъдите и станаха, и се съветваха да отърват земята от нас, мислейки си, че тогава злото ще бъде възпряно. {Ранни писания, с. 33, Гл. Следващи видения – Параграф 5}

Гневът на Бога означава скриване на лицето Му

Текстът във Второзаконие 29:23 също казва, че Господ е извършил това обръщане “в гнева си и в яростта.” Но Господ не е като нас, Неговите мисли и Неговият гняв не са такива каквито ние ги възприемаме. Когато Библията говори за Божията ярост и Неговия гняв, тя изразява това с човешки понятия:

Римляни 3:5 Но ако нашата неправда изтъква Божията правда, какво ще кажем? Несправедлив ли е Бог, **когато нанася гняв? По човешки говоря.**

Ако Божият гняв не е едно директно налагане от страна на Бога, тогава какво се случва в действителност, когато са изпълвани такива думи?

Йеремия 33:5 за онези, които идват да воюват против халдейците и да пълнят къщите с труповете на хората, **които поразих в гнева Си и в яростта Си**, и поради които **скрих лицето Си** от този град заради цялата им злина.

Божият гняв е равнозначен на скриването на Неговото лице. Ето как Господ се разгневил на Адма и Цевоим – другите два града, които били унищожени заедно със Содом и Гомор.

Осия 11:8 Как **да те предам**, Ефреме, **да те оставя**, Израилю? Как да те направя **като Адма**, да те поставя **като Цевоим**? Сърцето Ми се преобърна в Мен, цялото Ми милосърдие се събуди.

Предоставянето на този пример показва, че Господ ги е оставил на последиците от собствения им избор – нещо много болезнено за Него като техен Баща:

Исаия 3:9 Изразът на лицето им свидетелства против тях; заявяват явно своя грях, като Содом, не го и крият. Горко на душата им, защото **сами на себе си направиха зло!**

Галатяни 6:7-8 Не се лъжете, Бог не е за подиграване! Понеже, каквото посее човек, това и ще пожъне. Защото, който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот.

Кръстът отключва тайната

Естественият човек не вярва, че грехът има унищожаваша същност и затова той смята, че Бог трябва да се намеси лично, и директно, за да накаже престъплението. Понеже не вярват, че заплата на греха е смърт, те смятат, че Бог е Този, който трябва директно да накаже престъпника. Но Исаия ни казва ясно, че жителите на Содом сами са си въздали злото върху себе си. Как става това? Как да разгадаем тайната на този процес при който злините на тези 5 града са се върнали върху тях?:

Тайната на кръста обяснява всички други тайни. В светлината, струяща от Голгота, Божиите качества, които са ни изпълвали със страх и благоговение, изглеждат красиви и привлекателни. Виждат се милост, нежност и бащинска любов, смесени със святост, справедливост и мощ. Чрез славата на Божия престол, велик и превъзвишен, ние виждаме характера Му в милостивите откровения и разбираме, както никога преди това, значението на скъпото име „Татко наш“. *Великата борба* – с. 652, гл. 40 - Параграф 43

Божият Син не бил убит от Своя Баща заради нашите беззакония, а по-скоро Той поел върху Себе Си тези беззакония и те смазали душата Му до смърт. Но естественият човек го “сметнал за ударен, поразен от Бога и наскърбен.” (Исаия 53:4). Преживяването на страдание заради нашите грехове накарало Божия Син да се чувства изоставен от Бога – сякаш Отец се бил обърнал и бил скрил лицето Си от Него, докато всъщност Бог бил там и страдал със Сина Си.

“Как да те предам, Ефреме? Как да те оставя, Израилю? Как да те направя като Адма? Как да те поставя като Цевоим?... Бог позволява на Неговия Син да бъде предаден за нашите престъпления. **Той самият възприема спрямо Носителя на греха характера на съдия, лишавайки Себе Си от скъпите качества на Баща.** {Свидетелства към служителите и евангелските работници, с. 245, Параграф 2}

В тази гъста тъмнина Божието присъствие беше скрито. Той прави тъмнината Свое скривалище и прикрива Своята слава от човешките очи. Бог и Неговите свети ангели бяха до кръста. **Отец беше със Своя Син. Но Неговото присъствие не беше разкрито.** Ако Неговата слава блеснеше от облака, всеки човешки наблюдател би бил унищожен. И в този ужасен час Христос не трябваше да се утешава с присъствието на Отец. Той сам стъпка винената преса, и от народа нямаше никой с Него. {Копнежът на вековете, с. 753, Гл. 78 – Параграф 40}

Като носител на греха, Христос не вижда вече Своя Баща в Неговия мил облик, а Го вижда като Съдия, който е съблечен от милите качества на Баща. Грехът е причината за това възприятие и само Христос е можел да погледне отвъд този непрогледен мрачен облак и да се хване с вяра за невидимата реалност на истинския характер на Неговия Баща. Плътският човек няма такава вяра и когато Божият гняв е проявен в това, което той усеща като обръщане на Божието лице, той не е способен да се хване за Божията милост. Когато Христос е наранен с всички хора, които са наранени, Той преживява кръста в страданията и смъртта на онези, които загиват в греховете си:

Исаия 63:9 **Във всичките им скърби Той скърбеше** и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни.

Откровението на Йоан 11:8 И трупове им ще лежат на улицата на големия град, който духовно се нарича **Содом** и Египет, **където беше разпънат и техният Господ.**

Разкриването на тази тайна на кръста, ще ни обясни и кръста в Содом и Гомор. Жителите на Содом и Гомор не са били изтребени лично от нашия Баща, но концентрацията на техните грехове е създала цяла огнена буря, която е можела да се развихри само, когато Отец най-накрая обърне лицето Си от тези градове с болка и колебание. Обърнете специално внимание на процеса:

В разрушаването на Содом и Гомор виждаме, че Господ ще се намеси; огън слезе от небето и унищожи тези нечестиви градове. От време на време Господ е изявявал начина, по който работи. Той си дава сметка какво минава по земята. И когато кризата настъпи, Той се разкрива и се намесва, за да възпрепятства изработването на планове на Сатана. Той често е разрешавал въпроси с нации, със семейства и с индивиди да стигнат до криза, за да може Неговата намеса да стане забележителна.

{Свидетелства към Южна Африка, с. 52, 53}

Забележете, че Господ си дава сметка какво минава по земята. Той знае точно колко напрежение съдържа земята в своите обятия в резултат на човешката греховност. Когато Исус говори за потопа и наказанието над Содом и Гомор, Той не споменава Своя Баща или Себе Си като техен причинител:

Лука 17:26-30: "И както стана в Ноевите дни, така ще бъде и в дните на Човешкия Син; ядяха, пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ное влезе в ковчега, и **дойде потопът и ги погуби всички.** Така също, както стана в Лотовите дни; ядяха, пиеха, купуваха, продаваха, садяха и градяха, а в деня, когато Лот излезе от Содом, **огън и сярна навляха от небето и ги**

погубиха всички, - подобно на това ще бъде и в деня, когато Човешкият Син ще се яви.

Духът на пророчеството разкрива какво е причинило вихъра на тези елементи:

"Чрез угаждане на греха, светът става така покварен, **както беше и в дните на Содом и Гомор**, и както беше в дните преди потопа. Исус казал че това състояние на обществото щяло да бъде знак за неговото идване. "И както стана в Ноевите дни, така ще бъде и в дните на Човешкия Син; ядяха, пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ное влезе в ковчега, и дойде потопът и ги погуби всички. Така също, както стана в Лотовите дни; ядяха, пиеха, купуваха, продаваха, садяха и градяха, а в деня, когато Лот излезе от Содом, огън и сѳра наваляха от небето и ги погубиха всички, - подобно на това ще бъде и в деня, когато Човешкият Син ще се яви". **Самите грехове които докараха върху Содом огънят на унищожението** се практикуват и днес, и правят света бързо да узрее за деня на последното осъждение. **Угаждането с упояващ ликьор и разпуснати практики** е разпространено във всичките ни градове и села, и **последният велик ден бърза да дойде върху света**. *Ривю енд Херълд*, 1-ви май, 1894 г., Параграф 3

Греховете на хората повлияват земята

Тук ни се казва че самите тези конкретни грехове са причинили унищожението на Содом и Гомор, а също и на предпотопния свят. Също забелязваме как се казва, че самите грехове на Содом са докарали огъня на унищожението, а не някакъв друг елемент. Но как е възможен един такъв процес?

Ис 24:4-9: **Земята жалее и повяхва**; Светът изнемощява и повяхва; Високопоставените между хората на земята са изнемощели. **Земята също е осквернена под жителите си, Защото престъпиха законите, не зачитаха повелението, Нарушиха вечния завет. Затова, клетва погълна земята, и ония, които живеят на нея се намериха виновни; Затова жителите на земята изгоряха, И малцина човеци останаха. Новото вино жалее, лозето изнемощява, всички, които имаха весело сърце, въздишат. Веселието на тъпанчетата престава; Шумът на ликуващите се свършва; Престава веселието на арфата. Няма да пият вино с песни; Спиртното питие ще бъде горчиво за тия, които го пият."**

Този текст ни казва че самата земя се осквернява под жителите си когато те практикуват такива грехове като употребата на спиртно питие и вино. Елън Уайт прилага това оскверняване на земята директно за случая със Содом и Гомор.

"Когато погледнахме към запустяването на Уилямспорт ние си помислихме за времето когато светът беше наводнен от потопа. Във въображението си едва можехме да видим

сцените на ужасно унищожение в дните на Ной. Помислихме си за изгарянето на нечестивия Содом, когато земята беше осквернена под своите жители, и си спомнихме че живеем в едно подобно време като това което предшестваше присъдите които сполетяха стария свят. **Духът на Бога сега се оттегля от хората по земята...."** *Ривю енд Херълд*, 13-ти август, 1889 г., Параграф 8

Господ ни уведомява че земята се осквернява също и чрез сексуалната поквара, която избилствала в Содом и Гомор. Можем да видим какви са последиците върху нея и ответната ѝ реакция спрямо извращенията на Ханаанците.

Лев 18:25-29: **"Оскверни се и земята; за това въздавам върху нея беззаконието ѝ, и земята избълва жителите си. Вие, прочее, пазете повеленията Ми и съдбите Ми, и не правете ни една от тия гнусоти, ни туземец, ни заселен между вас пришелец, (защото всички тия гнусоти вършеха човечите, които са били преди вас на тая земя, та се оскверни земята) за да не избълва и вас земята, когато я осквернявате, както избълва населението, което беше преди вас. Защото, всеки който върши коя да е от тия гнусоти, човечите, които ги вършат, ще се изтребят изсред людете си."**

Самата земя се напоява с нечестията на жителите си и складаира техния бунт. Законите на земята, които Бог е дал за добро, така се превръщат в инструмент за самоунищожението на престъпниците.

Под предполагаемата мъдрост на хората, природата е поставена там, където се превръща в унищожително средство. Добрите неща, които са били дадени на човека единствено за негово благословение, са превърнати в проклятие. Чрез употребата на вино и ликьор, хората стават роби на апетита.

Бог не се намесва и не извършва чудо, за да превърне злото в добро; защото Той е поставил цялата природа под Неговите вечни закони. Нека няма мир за нечестивия, казва Той. Нека всичко бъде във война с него. И природата отговаря, "Няма да има." Ако човекът поема себе си в собствените си ръце, да прави каквото желае със себе си, ако действа против Бога и природата, **неговите угаждания ще се превърнат в инструменти за смъртта му.** Издание на ръкописи (MR), Том 3, с. 344, Параграф 2

Под ръката на Бога, природата служи против престъпниците на Божиите закони. Тя **държи в лоното си унищожителните елементи до времето, когато те ще избухнат, за да унищожат човека и да очистят земята.** Когато фараонът предизвика с непослушание Бога, чрез отношението си към Мойсей и Аарон, казвайки: "Кой е Господ, че да послушам гласа Му. . . ? Не познавам Господ, нито ще пусна Израил," **природата изрази своето съчувствие към наранения й Създател,** и сътрудничесе с Бога в отмъщението за обидата към Йехова. Целият Египет беше запустен заради упоритата съпротива на фараона. *Писмо 209, 1899 г.*

Бог усещал трептенията на осквернената земя и това обяснява защо Той е чул вик, който идвал от земята на Содом и Гомор и околните градове:

Бит 18:20-21: И рече Господ: Понеже **викът** на Содома и Гомора е **силен и, понеже грехът им е твърде тежък,** ще слеза сега и ще видя дали са сторили напълно **според вика,** който стигна до Мене; и ако не, ще узная.

Трептенията от беззаконието на Содом и Гомор се превърнали в силен вик. Посредством драстично променените трептения на земята под тези градове, Бог е усетил, че става нещо много тревожно и че тези хора са на

път да си докарат своя край, чрез беззаконията си, без дори да подозират това, и резонансът от този вик е наранил жестоко сърцето на Отец:

Делото на Сатана е да изпълва човешките сърца със съмнение. **Той ги води до заключението, че Бог е строг съдия.** Изкушава ги да съгрешават и **после да се смятат твърде недостойни, за да се приближат до своя небесен Баща или да Го молят за милост.** Господ разбира всичко това. Исус уверява учениците Си в доброто отношение на Бога към тях в техните нужди и слабости. **Няма нито една въздишка, нито една болка, нито едно душевно страдание, които да не отекват в сърцето на Отец.**
Копнежът на вековете, Гл. 37, Параграф 23

Колко ли ужасен е бил този вик от покварата и беззаконието на Содом и Гомор за чувствителното сърце на нашия Баща, щом като убийството на единия праведник Авел, предизвикал еката на земята, е накарал Бог да каже това на Каин:

Битие 4:10-12 И Бог каза: Какво си направил? **Гласът на кръвта на брат ти вика към Мен от земята.** И сега, **проклет си от земята,** която отвори устата си да приеме кръвта на брат ти от твоята ръка! Когато работиш земята, **тя няма вече да ти дава силата си;** бежанец и скитник ще бъдеш на земята.

Усещаме ли страданието на Отец и Неговия Син в тези думи? Трептенията от беззаконието на един човек болезнено достигат до техните сърца, а каква ли буря могат да причинят акумулираните и концентрирани нечестия на населението на пет града. Посредством интимната връзка на човека и земята, буря могат да причинят дори само неспокойните мисли и чувства на няколко души. Учениците на Исус се разочаровали, че Той не се съгласил да Го направят цар. Ето какво се случило малко след това:

"Техните мисли бяха **бурни** и неразумни и Господ им даде нещо друго, което да нападне душите им и да обземе умовете им. **Бог често прави това, когато хората си създават бремена и проблеми.** Не беше нужно учениците да се безпокоят. Опасността вече бързо настъпваше. **Една жестока буря ги връхлиташе** и те бяха неподготвени за нея." *Копнежът на вековете*, с. 380, Гл. 40, Параграф 10, 11

Бурните мисли и чувства на учениците предизвикали видима изява в природата около тях и Господ позволил развитието на този процес, за да ги научи на урока на доверието в Него. А каква буря могат да предизвикат нечестията на хилядите жители на онези покварени градове, когато Бог най-накрая престанал да задържа естествените последици от техния грях?

Отново бе дадена тържествената заповед да се бърза, защото **огнената буря щеше само още малко да бъде забавяна.** {*Патриарси и пророци*, с. 161, Гл. 14, Параграф 17}

Бурята на божествения съд само чакаше да се осъществи бягството на тези бедни бегълци. {*Патриарси и пророци*, с. 160, Гл. 14, Параграф 14}

Това се случва, защото чрез Духа Си, Христос, който е сплотяващото елементите Божие Слово, бива напълно разпънато чрез греховете на тези хора и вече няма какво да възпрепятства мощта на създадения от беззаконниците хаос. Христос най-накрая щял да позволи огъня на техните подигравателни и покварени страсти да се изяви, чрез природните елементи:

Това беше огромна компания, младежи и възрастни хора, **възпламенени** от най-порочни **страсти...** {*Патриарси и пророци*, с. 159, Гл. 14, Параграф 10}

Но думите му бяха като **масло върху пламъците**. Яростта им стана като **бучене на буря**. {Патриарси и пророци, с. 159, Гл. 14, Параграф 11}

2 Петрово 3:3-7 Преди всичко знайте това, че в последните дни ще дойдат **подиграватели** с подигравки, които **ще ходят по своите собствени страсти** и ще казват: Къде е обещаното Му пришествие? Защото, откакто са се поминали бащите ни, всичко си стои така, както е било от началото на създанието. Защото те своеволно не признават това, че **чрез Божието слово от началото е имало небеса и земя, сплотена от водата и сред водата, но пак посредством нея тогавашният свят, потопен от водата, загина. Така, със същото слово, са съхранени и днешните небе и земя, пазени за огън до деня на съда и погибелта на нечестивите хора.**

Следната археологическа информация може да ни даде повече представа за това как били унищожени онези градове, чрез собствените им нечестия, а не директно от Господ.

Библията дава подробно описание на бедствието, което сполетяло Градовете на равнината. В това описание са две еврейски фрази и еврейска дума, които трябва да бъдат разгледани, за да се разбере събитието: *гоприт вас*, материалът, който падна върху градовете (Бит. 19:24), *хапак*, какво се е случило с градовете. (ст. 25), и *китор хакибсан*, това, което Авраам наблюдавал (Бит. 19:28). Думата *гоприт* е чуждестранна заемна дума, най-вероятно произлизаща от академски *ки / убриту*, което означава сулфурно масло (черна сяра) (Gentry 1999). Думата, придружаваща *гоприт*, *ус ес*, просто означава "и огън". С други думи, материалът, който е паднал върху Содом и Гомор и градовете на равнината (с

изключение на Сигор), е изгарящ петролен продукт. Терминът *хапак* означава да се преобърне или свали. Когато Авраам погледнал надолу към мястото на опустошението, той видял, че димът се издига от земята на равнината, *кехитор хакибсан*, „като дим от пещ“. *Кибсан* е керамична пещ (Wood 1992). Въздухът, преминава през керамична пещ, и това става чрез принудителна тяга, която се получава при нагряване на въздуха. Димът, излизаш от пещта, се изтласква от изходната тръба и се избутва нагоре във въздуха. Ето какво наблюдавал Авраам - дим от земята на равнината, избутван нагоре. Думата, използвана за дим, *китор*, не е думата, използвана за дим от обикновен огън. По-скоро това е гъст дим, дим, който идва от жертви. Ясно е, че тук се записва нещо неестествено или извънредно.

Това обяснява защо Амос и Петър казват, че Господ е разорил земята на Содом и Гомор.

Амос 4:11 **Разорих** градове между вас, както Бог **разори** Содом и Гомора, и вие станяхте като главня, изтръгната от огън. Но пак не се обърнахте към Мен, заявява ГОСПОД.

2 Петрово 2:6 така също, ако Той осъди на **разорение** градовете Содом и Гомора, като ги обърна на пепел и ги постави за пример на онези, които след това щяха да вършат нечестие.

Разоряването се случило, когато Божият Син не можел повече да стене от мъка под бремето, което било наложено от содомците върху творението.

Римляни 8:22 Понеже знаем, че цялото творение заедно стене и страда в родилни мъки досега;

Това което се случило със Содом не било извършено със сила, нито чрез нечия ръка.

Плачът на Йеремиа 4:6 Защото наказанието за беззаконието на дъщерята на народа ми стана по-голямо от наказанието за греха на Содом, **който беше разорен в един миг, без да го допрат ръце.**

Двата ангела изпратени да унищожат града

Самата земя е била разорена от избухващия от нея катран. Но как да си обясним това, което ангелите казали на Лот?:

Битие 19:13 защото ние (двамата ангели) **ще погубим мястото, понеже викът им стана силен** пред ГОСПОДА и ГОСПОД ни изпрати **да го погубим.**

Ангелите разкриха пред Лот обекта на тяхната мисия: **“Ще унищожим това място, защото викът им се възвеличи пред Господното лице; И Господ ни прати да го погубим....**

{*Патриарси и пророци*, с. 159, Гл. 14, Параграф 12}

Тук ангелите ги оставиха и се обърнаха към Содом, **за да извършат делото си на унищожение.** *Патриарси и пророци*, Гл. 14, Параграф 14

Лот влезе в богатия Содом; той си тръгна без нищо, **воден от ръката на ангел, докато пратеници на гнева чакаха да излеят огнения заряд, който да погълне всичките содомски жители** и да изличи завладяващата красота на този силно облагодетелстван град и неговите предградия, правейки мрачно, голо и безинтересно мястото, което Бог някога бе направил много красиво. {Издание на ръкописи, том 10, с. 236, Параграф 1}

Преди да проследим цялата история във връзка с поведението на ангелите, нека имаме предвид следното обяснение от Духа на пророчеството за това как бива унищожавана една душа:

Всички трябва да бъдат наясно по отношение на начина, по който душата е унищожена. Не е заради указ, който Бог е изпратил срещу човека. Той не прави човека духовно сляп. Бог дава достатъчно светлина и доказателства, за да може човек да различи истината от заблудата. Но Той не принуждава човека да приеме истината. Той го оставя свободен да избере доброто или да избере злото. Ако човек веднъж се противопостави на доказателства, които са достатъчни, за да насочат преценката му в правилната посока и избере злото, той ще направи това по-лесно втория път. Третият път той още повече ще се оттегли от Бога и ще избере да застане на страната на Сатана. И в този курс той ще продължи, докато не се утвърди в злото и не повярва, че лъжата, която е възлюбил е истина. Неговата съпротива е произвела реколтата си. Чрез неговия пример той кара другите да следват същия курс на съпротива срещу Бога. {Ръкопис 126 – 1901 г., Параграф 26}

Този текст ни показва, че унищожението на душата винаги идва като резултат от отхвърлянето на навременна светлина. Светлината, която Господ давал на Содомските жители чрез Лот била до голяма степен засенчвана заради компромисното му приспособяване към културата на тези хора. Например в опита си да спаси своите гости, той бил готов да даде дъщерите си на тези нечестиви хора. Вероятно това е една от причините Лот да не можел напълно да се довери на Господ:

Но Лот, объркан и ужасен, умоляваше, защото не можел да направи така, както се изисквало, понеже щяло да го настигне злото и да умре. Живеейки в този нечестив град, сред неверие,

вярата му се замъгли. Небесният княз беше до него, но той настояваше за собствения си живот, сякаш Бог, който проявяваше такава грижа и любов към него, нямаше да го запази. {Патриарси и пророци, с. 161, Гл. 14, Параграф 15}

Ангелите трябвало да довършат делото, което Лот не могъл да довърши в едно по-пълно представяне на Божията правда, святост и изобличаваща греха любов. Това свидетелство щяло да действа като огън за душите им, и ако те се покаели пред лицето на това откровение за Божията слава, присъдата над тези градове щяла да бъде отменена.

Те (двата ангела) сякаш отхвърлиха гостоприемството му (на Лот), казвайки: „Не; но ние ще стоим на улицата. **Целта на този отговор беше двойна - да изпита искреността на Лот и да изглеждат невежи относно характера на содомските мъже,** сякаш смятат, че е безопасно да останат на улицата през нощта. **Техният отговор направи Лот по-решителен** да не ги оставя на милостта на тълпата. *Патриарси и пророци*, Гл. 14, Параграф 9

В полумрака двама непознати се приближиха до градската порта. Очевидно бяха пътници, които идваха да се забавляват през нощта. Никой не можеше да разпознае в тези скромни пътници могъщите предвестници на божествения съд развеселеното и безгрижно множество си даваше малко сметка, че **в тяхното отношение към тези небесни посланици тази нощ те ще достигнат кулминацията на вината**, която обрече гордия им град. Но имаше един човек, който прояви любезно внимание към непознатите и ги покани в дома си. **Лот не знаеше техния истински характер, но учтивостта и гостоприемството бяха обичайни при него;** те бяха част от неговата религия - уроци, които бе научил от примера на Авраам. **Ако не беше развил дух на учтивост, той би могъл да**

бъде оставен да загине с останалата част от Содом. Много домакинства, затваряйки вратите си срещу непознат, **са изключили Божия пратеник, който би донесъл благословение, надежда и мир.** {Патриарси и пророци, с. 158, Гл. 14, Параграф 7}

„(Двата ангела) Поразиха хората, които бяха при вратата на къщата, със слепота, както млади, така и стари, така че те се умориха да търсят.” **Ако не бяха посетени с двойна слепота, бивайки предадени на закоравяло сърце, Божият удар върху тях щеше да ги накара да се страхуват и да се откажат от злото си дело.** {Патриарси и пророци, с. 158, Гл. 14, Параграф 11}

Забелязваме, че, понеже ангелите дошли в Содом в образа на хора, содомците разкрили покварата на злите си сърца, стремейки се към сексуални отношения с тях. Сполетялата ги слепота била едно предупреждение да се покаят и да престанат да вършат това. Отказът им да се покаят ги довел до кулминацията на тяхната вина и това осъдило града. Никаква ръка не е била поставяна върху града – самото оскверняване на града ги унищожило.

Когато Божиите деца проявяват милост, доброта и любов към всички хора, и особено към тези на домочадието на вярата, те свидетелстват за факта, че “Господният закон е съвършен, преобразявайки душата”. Понеже Божият закон е стъпкан, престъпен и унищожен, **светът става като Содом и подобен на света преди потопа. В средата на един отстъпнически свят трябва да има такива, които представляват верността към Божия закон.** Между онези, които нарушават Божия закон, ще се формира отчаяна конфедерация, която учи другите да престъпват неговите заповеди. Те ще издават укази, за да се противопоставят на хората, които държат Божиите заповеди. “И

светлината на Израил ще бъде за огън, а Светият за пламък; и ще изгори и ще пояде тръните му и глоговете му в един ден; и ще погълне славата на гората му; и от плодоносното му поле, душата и тялото; {Ривю енд Херълд, 20-ти август, 1895 г., Параграф 1}

Тук Елън Уайт цитира от десетата глава на Исаия, където се показва, че светлината на Израил и Светия, който очевидно е Бог, се превръща на поглъщащ огън за онези, които мразят техните святи и любящи характери. Този огън на любовта на нашия Баща поглъща както душата, така и тялото, което означава, че разкриването на Неговия характер на любов е това, което причинява невероятна болка за душите на тези, които избират да се придържат към греховете си завинаги.

Това не е акт на произволна проява на власт от страна на Бога. Отхвърлилите Неговата милост жънат онова, което са посели. Бог е източникът на живота и когато някой избере да служи на греха, той се отделя от Бога и по този начин се откъсва от живота. Такива хора са „странници (т. е. отчуждени) на живота от Бога.” Христос казва: „Всички, които мразят Мене, обичат смъртта” (Еф. 4:18; Пр. 8:36). Бог им дава живот за известно време, за да могат да развият своя характер, да разкрият принципите си. Щом извършат това, те получават последиците на своя избор. Чрез живот на бунт Сатана и всички, присъединили се към него, се поставят толкова извън хармония с Бога, че самото Му присъствие се оказва за тях унищожаваш огън. Славата на Този, Който е любов, ще ги погуби. {Копнежът на вековете, с. 764, Гл. 79, Параграф 28}

Ангелите знаели, че тяхната милостива покана за покаяние към жителите на Содом и Гомор щяла да ги обърне [Евр. 2015] напълно и по този начин да доведе до тяхното унищожение, но в този последен критичен момент те трябвало да им дадат и този последен шанс за покаяние преди да са

преминали границата отвъд, която ще са загубили способност за това. Господ ги чакал, скърбял за тях, докато и последният шанс за покаяние изчезнал:

2 Петрово 3:9 Господ не забавя това, което е обещал, както някои смятат това за забавяне, а дълго ни търпи; **понеже не иска да погинат някои, а всички да дойдат на покаяние.**

Това означава, че, когато Содом и Гомор щели да бъдат унищожени, не е имало никой, който да е можел да стигне до покаяние. Това състояние Елън Уайт нарича “затворената врата” и, както ще видим, тя прилага това както за предпотопните жители, така и за обитателите на Содом и Гомор. За първите тя казва ясно:

Те са изпълнени с разкаяние, но не и с покаяние. {Ръкопис 17 – 1885.9}

Горните пасажки показват, че, не ангелите, а обитателите на Содом са решили да възприемат благоуханието на ангелите като смъртоносно ухание:

2 Коринтяни 2:14-16 Но благодаря на Бога, който винаги ни води в победно шествие в Христос и на всяко място изявява чрез нас **благоуханието на познанието за Него.** Защото за Бога ние сме **благоуханието на Христос сред тези, които се спасяват, и сред онези, които погиват.** **За едните – смъртоносно ухание, което докарва смърт,** а за другите – животворно ухание, което докарва живот. И кой е способен на това?

Затворената врата

Ето как е приключило благодатното време за тях, защото те сами затворили вратата на Божията милост, чрез отказа им да се покаят:

В нощта преди унищожаването им, градовете на равнината избухнаха в удоволствие. Лот бе подиграван за страховете и предупрежденията си. Но тези подигравачи загинаха в пламъците. Същата нощ **вратата на милостта винаги бе затворена за нечестивите**, безгрижни жители на Содом.

{Свидетелства към църквата, том 5, с. 233, Гл. 24, Параграф 61}

Защо вратата на милостта била затворена? Защото обитателите на Содом били немилостиви и както те съдели другите, подобно осъдили и себе си, отвъд способността да получат милост.

Римл. 1:31-32 безразсъдни, вероломни, без естествена обич, **немилостиви**; които, при все че знаят Божието постановление, че тези, които вършат такива работи, заслужават смърт, не само ги вършат, но и одобряват онези, които ги вършат.

Яков 2:13 Защото съдът е немилостив към този, който не е показал милост. Милостта тържествува над съда.

Последната нощ не бе белязана от по-големи грехове, отколкото много други преди нея; **но милостта, толкова дълго пренебрегвана, най-сетне спря да умолява** [не могат да я видят повече, както това е отразено в слепотата]. Жителите на Содом преминаха границите на божественото търпение - „скритата граница между Божието търпение и Неговия гняв“. {Патриарси и пророци, с. 158, Гл. 14, Параграф 11}

Бог не е този, който затваря вратата, защото Той чака докато и последното човешко същество, което е способно да се покае, се закорави винаги. Преживяването със затворената врата има приложение и за адвентното

движение, където отхърлилите вестта на милост (Трите ангелски вестии представяни от адвентния народ) сами поставят себе там, където не могат да се възползват от Божията благодат, която идвала от Най-святото място. Но това преживяване ще се повтори и в края на времето.

По времето на Ной имаше затворена врата. Имаше затворена врата за невярващите в разрушаването на Содом, но отворена врата за Лот. Имаше затворена врата за жителите на Тир, затворена врата за жителите на Ерусалим, **които не вярваха**, но **отворена врата към смирените, вярващите, които се покориха на Бога**. Така ще бъде и в края на времето. **Онези, които са готови, влязоха с него на сватбата и вратата се затвори.**

{Ръкопис 17 – 1885 г., Параграф 10}

Това ни показва как трябва да разбираме попълването на информацията в небесните книги по времето на изследователния съд – чрез собствения им избор по отношение на изпратените от небето вестии, те определят съдбата си; не е Бог този, който прави това. Малко по-рано в същата статия, Духът на пророчеството разкрива точно какво е затворило вратата за онези хора, които живеели преди потопа и живеещите в Содом и Гомор:

Дълготърпението на Бога бе преустановено, **цифрите в Божиите книги се бяха натрупвали**, чашата на неправедните беше пълна. Тогава милостта престана и правосъдието взе меч на отмъщението; Вратата се затвори, надеждата за света погина; последното предупреждение е отхвърлено, златната възможност е отминала, отминала завинаги... {Ръкопис 17 – 1885 г., Параграф 8}

Те са тези, които не чуват вече гласа на милостта, защото Бог не би могъл да им изпрати повече светлина, която да им помогне. Този процес в Содом и Гомор е поставен като образец за начина по който ще дойдат присъдите след хилядата години.

Юда 1:7 както и Содом и Гомора, и околните на тях градове, които, подобно на тях, се предадоха на блудство и тръгнаха след чужда плът, **са поставени за пример, като търпят наказанието на вечния огън.**

Разрушаването на Содом и Гомор символизира за нас как този свят ще бъде унищожен с огън. {Триумфиращият Христос, с. 80, Параграф 2}

Финалното унищожение на нечестивите

Понеже унищожението на Содом и Гомор е пример за това как светът ще бъде унищожен с огън, тогава можем да знаем със сигурност, че огънят, който идва от небето след хилядата години е резултат от това, което ще бъде изхвърлено от самата земя, а вероятно и от самото небе, както показва 2 Петрово 3:7 – последицата от акумулираното нечестие на милиарди нечестиви хора, които отказват да се покаят дори, когато от страна на Бога вратата е отворена за тях. Вратите на Новия Ерусалим ще бъдат отворени чак до момента когато онази огромна армия се втурне към града:

Най-сетне се дава заповед за настъпление и неизброимото множество настъпва - армия, каквато никога не е била свиквана от земни завоеватели, с която не биха могли да се сравнят дори съединените сили на всички векове, откакто са започнали войните на земята. Сатана, най-силният воин, предвожда авангарда и неговите ангели обединяват силите си за последната битка. Царе и пълководци последват Сатана, а тълпите подире им са групирани в огромни военни съединения със свой предводител. С военна точност стегнатите редици напредват към Божия град по напуканата и неравна земна повърхност. **По заповед на Исус портите на новия Ерусалим се затварят**; армиите на Сатана обграждат града и се приготвят за нападение. {Великата борба, с. 664, Гл. 42, Параграф 7}

Тази отворена врата показва, че сърцето на Отец е винаги отворено за Неговите деца и, че само те са тези, които я затварят, чрез непокаяното си състояние. Христовата заповед да се затвори вратата е просто едно огледало на тяхното решение да отхвърлят милостта.

Когато нечестивите приближават към града, Христос е прославен и светлината, която се излъчва от Него осиява всички в града и цялата земя:

Сега Христос още веднъж се явява пред Своите неприятели.

Високо над града, върху основа от блестящо злато се издига величествен престол. На него седи Божият Син, заобиколен от поданиците на царството Си. Човек не може да опише мощта и величието Му. Славата на вечния Баща обкръжава Сина. **Блясъкът на присъствието Му изпълва Божия град и преминава отвъд портите, заливайки цялата земя със сиянието си.** {Великата борба, с. 665, Гл. 42, Параграф 8}

Същата славна светлина, която изпълва града се излива над нечестивите ивън града. Кръстът, който те презрели е разкрит в цялата си слава.

Над престола се появява кръстът; сцените на изкушението и падането на Адам и следващите стъпки от великия план на изкуплението минават една след друга. Скромното рождение на Спасителя; първите години от живота Му, прекарани в простота и послушание; кръщението Му в Йордан; постът и изкушението в пустинята; публичната Му служба, която разкри на хората най-скъпите благословения на Небето; дните, изпълнени с дела на любов и милост; нощите на молитва и бдение в усамотението на планините; заговорите, изпълнени със завист, омраза и злоба като отплата за Неговите благодеяния; ужасната тайнствена агония в Гетсимания под смазващата тежест на греховете на целия свят; предателството, хвърлило Го в ръцете на жадната за кръв тълпа; страшните събития в онази нощ - смиреният Затворник, изоставен от най-любимите Си ученици, грубо влачен по улиците на Ерусалим; Божият Син, предаден сред ликуващи викове на Анна, призован на съд в палата на първосвещеника, в съдилището на Пилат, пред страхливия и жесток Ирод, подиграван, оскърбяван, измъчван и осъден на смърт - всичко това е представено живо и ясно. {Великата борба, с. 666, Гл. 42, Параграф 13}

И праведните и нечестивите са затрогнати или обърнати от сцените на Христовия кръст.

Ужасната драма се явява точно такава, каквато е била. Сатана, неговите ангели и поданици нямат сила да отклонят очите си от картината на собствените си дела. Всеки участник в драмата си спомня своята роля. Ирод, който закла невинните дечица във Витлеем, за да погуби израилевия Цар; скверната Иродиада, на чиято душа тежи вината за кръвта на Йоан Кръстител; слабият, колеблив и действащ според времето и обстоятелствата Пилат; подиграващите се войници; свещениците, управниците и побеснялата тълпа, която викаше: “Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни!” - всички виждат огромната си вина. Напразно се опитват да се скрият от Божественото величие на Неговото лице, което по блясък надминава слънцето, а изкупените слагат короните си в нозете на Спасителя с възкликанието: “Той умря за мен!” {Великата борба, с. 667, Гл. 42, Параграф 15}

Тъй като нечестивите са отхвърлили вярата, че Бог е милостив и са се присъединили към Сатана, че всеки грях трябва да бъде наказан, техният съд се отразява обратно срещу тях чрез закона на Бога.

Целият нечестив свят е събран на подсъдимата скамейка пред Бога, обвинен в най-голямата измяна спрямо Небесното управление. Няма кой да пледира в защита на тяхната кауза; нямат извинение; и присъдата на вечната смърт се произнася над тях. {Великата борба, с. 668, Гл. 42, Параграф 18}

Издадената от Бога присъда е само едно отражение на собствените им мисли.

Сега на всички става ясно, че отплатата за греха не е благородна независимост и вечен живот, а робство, поквара и смърт. **Виждат какво са изгубили чрез бунтовния си живот.** Била е

презряна далеч по-превъзходна и вечна тежина от слава; а колко желана им изглежда тя сега! “Всичко това - стене изгубената душа - бих могла да имам; но аз го отблъснах. О, странно безумие! Разменила съм мира, щастието и почитта за мъка, позор и отчаяние!” **Всички виждат, че отстраняването им от небето е справедливо. Чрез живота си са заявили: “Не желаем този Исус да царува над нас!”** {Великата борба, с. 668, Гл. 42, Параграф 19}

Подобно на хората, които стояли пред Христос, когато Той пишел в пясъка, нечестивите са убедени, чрез собствения си съд, че са достойни за смърт.

Йоан 8:9 А те като чуха това, и от съвест изобличавани, излезваха си един по един, като начнаха от старите до най-сетните; и остана Исус сам си и жената стоеща наред. ЦП

Йоан 5:22

Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина..

Йоан 8:15 Вие съдите по плът; Аз [Христос] не съдя никого.

Понеже нечестивите са отхвърлили Спасителя, сега трябва да преживеят собствената си форма на разпятие и да бъдат смазани от собствената си вина.

“Онези, които отхвърлят мислостта, предлагана така свободно, все пак ще бъдат направени да познаят стойността на това, което са презрели. **Те ще усетят агонията, която Христос претърпял на кръста, за да плати за изкуплението на всички, които биха го приели.** Тогава те ще осъзнаят какво са изгубили – вечен живот и безсмъртно наследство.” {Ривю енд Херълд, 4-ти септември, 1883 г.}

И така, ние виждаме, че, както Христос бил разпънат в Ерусалим, народът на Содом и Гомор загинал в собствената си вина и по този начин Христос

страдал с тях и така бил разпънат в Содом, както е казано в Откр. 11:8. Понеже Содом е пример за вечния огън, за съжаление Христос ще претърпи агонията на разпятието в смъртта на нечестивите. Както Давид страдал за своя изгубен син Авесалом по време на победа, така и Синът на Давид ще скърби за изгубените. Това е ден на голяма тъга и когато този ден приключи, Бог ще избърше всички сълзи, защото предишните неща ще са си отишли.

Във връзка с преживяването на нечестивите, всички нечестиви са изпълнени с гняв и се опитват да хвърлят обвинението за бедствието над Сатана.

Макар че е бил принуден да признае Божията справедливост и да се преклони пред върховенството на Христос, характерът на Сатана си остава непроменен. Духът на бунт избликва отново като мощен поток. Разярен, той решава да не се отказва от великата борба. Последната отчаяна битка с Царя на небето настава. Втурва се между последователите си, опитва се да ги настърви за незабавна ожесточена битка. Но от неизброимите милиони, подведени към бунт, сега няма нито един, признаващ неговото върховенство. Властта му е приключила. Неправедните изживяват същата омраза към Бога, но разбират, че положението им е безнадеждно, че не могат да устоят срещу Йехова. **Гневът им пламва срещу Сатана и срещу всички, измамили ги в качеството си на негови инструменти. С демонски бяс се надигат те срещу тях.** {Великата борба, с. 671, Гл. 42, Параграф 27}

Това е финалното преживяване на затворената врата за света и вибрационният вик на това отхвърляне ще бъде проявен от земята. Кой може да изчисли заряда на тяхното огромно нечестие върху земята и атмосферата горе.

Откр. 20:9 И те се разпростряха по цялата ширина на земята и обиколиха стана на светиите и възлюбения град; и огън падна

от небето и ги погълна. Английска стандартна версия

Огън пада от небето. Земята се разцепва. Скритите в нейните дълбини оръжия излизат. От всички зейнали бездни избухват пояждащи пламъци. Самите скали горят. Сега е денят, за който се е знаело, че ще пламти като пещ. Нажежените елементи се стопяват и земята също с всички постижения по нея изгарят. (Малахия 4:1; 2 Петрово 3:10). {Великата борба, с. 672, Гл. 42, Параграф 29}

Огънят, който избухва от всяка зееща бездна е ехтящото трептение на огненото негодувание, което гори в сърцата на изгубените.

Ез. 28:18 Ти оскверни светилищата си чрез многото си беззакония, чрез неправедната си търговия; затова **извадих отсред теб огън**, който те пояде, и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат.

Тогава за всички ще стане ясно, дори и за самия Сатана и нечестивите, че Божиите присъди са праведни и добри, защото те със сигурност ще разберат, че Владетелят на вселената позволява само последиците от собствения им избор да покажат плода си, а не се намесва директно да ги порази.

Ние четем за оковите на тъмнината за престъпника на Божия закон. Четем за червея, който не умира, и за огъня, който не угасва. Така се представя преживяването на всеки, който е позволил да бъде присаден в Сатана, който е подхранвал греховни качества. Когато е твърде късно, той ще види, че грехът е престъпване на Божия закон. Ще осъзнае, че поради престъпление душата му е отсечена от Бога и че Божият гняв остава върху него. [Обръщането на Божието лице, както го възприема грешникът] Това е неугасим огън и чрез него всеки непокаян грешник ще бъде унищожен. Сатана се стреми

непрекъснато да води хората в грях, а този, който желае да бъде воден, който отказва да изостави греховете си и презира прощението и благодатта, ще пострада от **резултата на своя път**. {Знамения на времето, 14-ти април, 1898 г., Параграф 13}

Богатство, сила, гениалност, красноречие, гордост, извратен разум и страст са включени в списъка от средства на Сатана за извършване на делото му, за да направи привлекателен широкия път, като го осейва с изкусителни цветя. Но всяка дума, която са говорили срещу Изкупителя на света, **ще се отрази обратно върху тях и един ден ще изгори виновните им души като разтопено олово**. Ще бъдат затрупани от ужас и срам, докато гледат Възвисяния, който идва на небесните облаци със сила и голяма слава. **Тогава дръзкият предизвикател, който се е повдигнал срещу Божия Син, ще се види в истинската тъмнина на характера си**. Гледката от неизразимата слава на Божия Син ще бъде силно болезнена за онези, чиито характери са опетнени от грях. **Чистата светлина и слава, излъчвана от Христос, ще предизвика разкаяние, срам и ужас.**” (Конфронтация, с. 87, Параграф 1)

Така приключва Великата борба и грехът и грешниците повече няма да ги има. Но във всичко това ние виждаме, че Бог и Неговият Син не извършват никакво насилие.

Контекстът при унищожаването на Содом

Връщайки се към разказа за Содом и Гомор, виждаме, че ангелите, изпратени да разорят града, са направили това чрез откровение за Божия характер на любов, призовавайки содомските мъже да се обърнат от своето нечестие. Подобно на фараона, който закоравил сърцето си към Божиите призиви чрез Моисей и Аарон и не пуснал Израил, хората от Содом се съпротивили на последната милостива вест към тях и тези градове затворили вратите си.

Твърдостта в решението на хората от тези нечестиви градове предизвикала издигащ се от Содом вик, който трептял в атмосферата и този проклет вик изгорил градовете, така че останали малко хора, а именно Лот и дъщерите му.

Апостол Павел очертава последователността:

Римл. 1:26-32 Затова **Бог ги предаде** на срамни страсти — защото и жените им замениха естественото сношение с противоестествено. Също така и мъжете, като оставиха естественото сношение с жената, **се разпалиха в похотта си** един към друг, вършейки безобразие мъже с мъже, и приемаха в себе си заслужената отплата за своята заблуда. И понеже те отказаха да познават Бога, **Бог ги предаде** на развратен ум — да вършат това, което не е прилично, изпълнени с всякакъв вид неправда, блудство, порочност, алчност, злоба; пълни със завист, убийство, свадливост, измама и злонамереност; клюкари, клеветници, богоненавистници, нахални, горделиви, самохвалци, изобретатели на злини, непокорни на родителите си, безразсъдни, **нарушители на завета**, без естествена обич, **немилостиви**; които, при все че знаят Божието постановление, че тези, които вършат такива работи, заслужават смърт, не само ги вършат, но и одобряват онези, които ги вършат.

Има връзка между Римляни 1:26-32 и Исаия 24:5-6.

Ис. 24:5-6 И земята е осквернена под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха наредбата, нарушиха вечния завет. Затова клетва погълна земята и жителите ѝ се намериха виновни; затова жителите на земята изгоряха и малцина хора останаха.

Тези, които престъпват законите чрез убийство, завист, алчност, непокорство на родители и т. н., а също нарушават и вечния завет, това са онези, които оскверняват земята, така че жителите на земята да изгорят. Тези хора са немилостиви към другите и затова не очакват да получат милост от Бога и така затварят вратата за всички покани за милост.

Заради атмосферата, която заобикаля всеки човек, въздухът бил натоварен с отровните влияния на блудството, нечестиято, алчността, злонамереността, завистта, убийствата, препирните, измамата и всички други елементи от списъка по-горе, и затова Бог най-накрая разрешил на тези градове да получат последствията от собствените си действия и на самата земя да ги избълва (Лев 18:25).

Влиянието от мислите и действията на всеки човек го заобикаля като невидима атмосфера, която несъзнателно е вдишвана от всички, които влизат в контакт с него. Тази атмосфера **често се зарежда с отровни влияния** и когато те се вдишват, моралният упадък е сигурен резултат. {Свидетелства към църквата, том 5, с. 111, Гл. 9, Параграф 13}

Ангелите, които били изпратени в този град, не били изпратени лично да унищожат града, но реакцията на содомските жители спрямо тези ангели затворила вратата на милостта пред собствените им лица, защото те не вярвали в милост.

Ангелите са изпращани от небесните дворове, не за да унищожат, но да пазят и да бдят над застрашените души, да

спасяват изгубените, да връщат отклонилите се обратно в стадото. Ривю енд Херълд, 10-ти май, 1906 г.

Тези ангели отишли да спасят изгубените жители на Содом и се опитали да затрогнат сърцата на отблъскващите ги и да ги върнат обратно в кошарата. Вместо това тези жители закоравили сърцата си и по този начин чрез делото на ангелите, което имало за цел да ги спаси, жителите на тези градове били унищожени, както фараонът унищожавал Египет, докато се съпротивлявал на призивите на Моисей да пусне Израил.

Следователно, в светлината на това изследване можем да изберем да насочим вината обратно към нашия Баща като пряк езекутор на тези градове или да приемем най-големия урок, който можем да научим от съда, дошъл върху Содом и Гомор, като разберем, че нашите мисли, думи и дела са семената, които ще произведат сигурна жътва, проявена в самата природа. Затова нека се молим и да се изпълваме с кроткия и нежен Дух на Христос, който вечно ще бъде в мир с цялото творение във вселената.

Викът на Содом и Гомор

Унищожаването на Содом и Гомор е една от ключовите библейски истории, използвани от хората, за да покажат как Бог унищожава онези, които упорито отказват да Му се подчинят. Огънят, който идва от Небето, се разбира като действие на самия Бог, който излива огнената Си ярост, за да сложи край на живота на онези нещастни грешници, които са били тежест за себе си и нечестиво влияние в света.

Какво е значението на думите от Откровение по отношение на Содом?

Откр. 11:8 И трупове им ще лежат на улицата на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където беше разпънат и техният Господ.

Как е разпнат Христос в Содом? Унищожените не са ли нечестивите хора от Содом? Възможно ли е много от нас да са попаднали в капана на мисълта, че Христос е бил поразен от Бога и засегнат в Содом, докогато там Той е бил духовно разпънат?

"И онези, които Го прободоха." Тези думи се отнасят не само за хората, които прободоха Христос, когато Той висеше на Голготския кръст, но и за онези, които чрез зли и грешни дела Го пронизват днес. Всеки ден Той страда от агонията на разпъването. Ежедневно мъжете и жените Го пронизват, като Го обезсърчават и отказват да вършат Неговата воля. {Знамения на времето, 28-ми януари, 1903 г., Параграф 8}

Тази история е важна по много причини, защото тя установява примера за това, което ще се случи след края на хилядата години, понеже Содом претърпял отмъщението на вечния огън. (Юда 1:7)